

Arrest

nr. 126 863 van 9 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 2 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. DE KETELAERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 23 september 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), waarbij medische aandoeningen worden aangehaald in haren hoofde als gevolg van een ernstig incident van partnergeweld.

1.2. Op 22 november 2010 wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard.

1.3. Op 25 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekster op 2 augustus 2013 in kennis werd gesteld. De motieven luiden als volgt:

"in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard OD 22.11.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het (grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor D.C. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 24.07.2013 in gesloten omslag).

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"EERSTE MIDDEL: schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen: beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald van zorgvuldigheid en redelijkheid

DOORDAT de gemachtigde van de staatssecretaris op 25/07/2013 het volgende schrijft:

"(...)"

Dat de arts-adviseur Dr. Tavernier op 24.07.2013 met betrekking tot verzoekster het volgende schrijft:

(...)'

TERWIJL

1. De beoordeling van de eigen behandelende artsen, Dr. Frank BECK. En geneesheer-specialiste neuroloog, Dr. Kristien CLERINX, die verzoekster opvolgen, kennen en begeleiden (dit in tegenstelling tot de arts-adviseur die zich enkel en alleen baseert op stukken, zonder de vrouw in kwestie ooit gezien te hebben), volledig ingaat tegen de beoordeling van de geneesheer-adviseur.

Bovendien is de motivatie zoals vermeld in het schrijven van de geneesheer-adviseur dd. 25/07/2013 volledig onjuist.

Dr. Frank BECK schrijft op 12/08/2013 het volgende (stuk 3):

'Medische voorgeschiedenis:

2010 aangevallen met een mes en nadien uit raam gesprongen.

4 Restletsels:

Post traumatisch stresssyndroom

- Invaliderende littekens o.a. in aangezicht n.a.v. verwondingen
- Artrose ter hoogte van beide polsen ten gevolge van dubbelzijdige polsfracturen
Schedelbasisfractuur met hersenbloeding / hersen oedeem
Longcontusie

Diagnose:

- Post traumatisch stresssyndroom omwille van doorgemaakte situatie
- Restinvaliditeit van 40%: esthetisch (5/7); bilaterale polsfracturen en de te verwachten verslechtering van de klachten; PTSS

Actuele behandeling:

Medicamenteuze behandeling / medisch materiaal:

Regelmatig gebruik van pijnstillers en (...)

Antidepressiva en (...)

Interventie / hospitalisatie:

Laatste opname 31/7/2013 ten gevolge van hoge Gi-bloeding omwille van (...) gebruik

Recente onderzoeken bevestigen ernstige artrose ter hoogte van de beide polsen

Voorziene duur van noodzakelijke behandeling:

Regelmatische opvolging

Gevolgen en mogelijke complicaties indien de behandeling wordt stopgzet:

Progressie van vooral de artroseklachten

(Mogelijks) progressie van depressie en PTSS

Evolutie en prognose van de aandoeningen:

Artrose: toenemende pijnklachten; prognose moeilijk voorspelbaar

PTSS: moeilijk voorspelbaar gezien gekend wispelturig verloop en moeilijke behandeling

- Littekens: invaliderend voor de rest van haar leven

Specifieke noden in verband met medische opvolging? Mantelzorg vereist:

Regelmatische opvolging blijft belangrijk. '

Spécialiste neuroloog, Dr. Kristien Clerinx schrijft op 09/08/2013 het volgende (stuk 4):

'Medische voorgeschiedenis:

2010 polytrauma

(...), hersenbloeding / oedeem, schedelbasisfractuur, longcontusie, laceratie milt en lever, polsfractuur

Diagnose:

Post traumatisch stresssyndroom

Chronische hoofdpijn

- (-)

Actuele behandeling:

- Medicamenteuze behandeling / medisch materiaal:

(...)

Interventie / hospitalisatie:

2010 opname na polytrauma

Voorziene duur van noodzakelijke behandeling:

Blijvende therapie, levenslang

Gevolgen en mogelijke complicaties indien de behandeling wordt stopgzet:

- Psychische decompensatie

Toename hoofdpijn

Evolutie en prognose van de aandoeningen:

Stabilisatie onder therapie

Specifieke noden in verband met medische opvolging? Mantelzorg vereist:

Follow up is vereist, psychologische begeleiding '

Uit het voorgaande blijkt onmiskenbaar dat de motivering van de arts-adviseur, die in casu geen psychiater, noch neuroloog is, laat staan verzoekster in die zin reeds heeft ontmoet en heeft onderzocht, volledig ingaat tegen het advies van de behandelend geneesheer, specialist, neuroloog, Dr. Kristien Clerinx en Dr. Frank Beck.

Deze stellen beiden formeel dat het verslag van Dr. Tavernier onvoldoende is gemotiveerd.

Dr. Tavernier stelt dat verzoekster slechts een lichte vorm van artrose heeft ter hoogte van de rechter-pols na een trauma. Tevens stelt hij dat er geen behandeling werd ingesteld.

Dit gaat volledig in tegen de realiteit.

Uit de voorgelegde stukken blijkt onmiskenbaar dat het niet gaan om maar een lichte vorm van artrose, wel integendeel.

De medische problematiek, zowel fysisch als psychisch is dermate ernstig, dat zij tot op vandaag medisch wordt begeleid.

Zowel door een neuroloog, door de huisarts als door een psycholoog.

In het kader van het gerechtelijk onderzoek werd Dr. Werner Jacobs als gerechtsdeskundige aangesteld. Hij heeft verzoekster meermaals onderzocht en diende uiteindelijk te concluderen dat verzoekster ten gevolge van de feiten in 2010 voor 40 invalide is. (stuk 5)

Ten informatieve titel geef ik mee dat de Correctionele Rechtbank van Eerste Aanleg ingevolge bovenvermelde feiten aan verzoekster een schadevergoeding heeft toegekend ten bedrage van 113.072,82 EUR.

Het is dan ook sterk verbazend te moeten lezen dat de arts-adviseur Dr. Tavernier stelt dat het hier slechts om een banale vorm van artrose gaat, dat verzoekster geen behandelingen ondergaat, dat deze bijgevolg ook niet afwezig kunnen zijn in het thuisland en er dan ook geen sprake kan zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Men doet zelfs geen enkel nazicht omtrent de mogelijkheid tot behandelingen in Roemenië.

Dit is bovendien ook geen optie, daar het gevaar bij een terugkeer te groot is. De heer A.M., haar aanvaller, werd immers uitgeleverd aan Roemenië en heeft het verbod om naar België terug te komen.

Bij een gedwongen terugkeer naar Roemenië zal verzoekster dag in dag uit de vrees hebben dat de heer M haar zal opzoeken en haar het leven zal ontnemen. Zoals gesteld, dit wordt ook gevreesd door de onderzoekers. De gevolgen op medisch vlak, waaronder het psychische leed zal dan ook alleen maar verergeren. Aldaar kan en zal de noodzakelijke hulp op medisch vlak zeker niet worden geboden.

De stelling dat verzoekster geen enkele behandeling ondergaat strookt ook helemaal niet met de voorgelegde stukken. In het initiële verzoek werd ook heel duidelijk de feiten aangegeven waar verzoekster slachtoffer van is geworden, waarbij duidelijk sprake is van mogelijk functieverlies én volledige arbeidsongeschiktheid.

Ook wordt gesproken over het zware trauma dat werd opgelopen.

Tot slot werden ook de namen doorgegeven van enkele behandelende artsen, met name Dr. Van Dijk en Dr. Verstreken van het Universitair Ziekenhuis te Edegem. (stuk 8)

Het is onbegrijpelijk dat de arts-adviseur kortweg stelt dat het maar om een banale vorm van artrose gaat, terwijl uit het dossier heel duidelijk blijkt dat de aandoeningen veel erger zijn. Men heeft zelfs niet het initiatief genomen om verzoekster te horen, te onderzoeken, laat staan enkele van haar behandelende artsen gecontacteerd.

Dit is zeer jammer.

Verzoekster heeft op 13/06/2012 nog een schrijven gericht aan de dossierbehandelaar, waarbij ook werd aangegeven dat de situatie nog ernstig te noemen was en dat zij nog steeds in behandeling is bij verschillende specialisten. (stuk 6)

Het mag duidelijk zijn dat men met al deze informatie geen rekening heeft gehouden.

De arts-adviseur heeft op 24/07/2013 zijn advies opgemaakt. Nauwelijks een dag later wordt het verzoek ongegrond verklaard.

Indien de gemachtigde van de Staatssecretaris zijn beslissing correct en weloverwogen zou genomen hebben, dan zou hij moeten opgemerkt hebben dat de inhoud van het advies van de arts-geneesheer geenszins in overeenstemming kan zijn met de voorliggende informatie.

Dit gaat dan ook volledig in tegen de beginselen van een correct en behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheid en de redelijkheid.

De motivering is bovendien foutief en stemt niet met de stukken/realiteit overeen.

Er is dan ook een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motiveringsplicht.

2. Geen enkel nazicht door de arts-adviseur naar de medische voorzieningen en beschikbare middelen in het land van herkomst

Het is opvallend dat de arts-adviseur geen enkel nazicht heeft gedaan naar de voorzieningen en mogelijkheden in het land van herkomst. Dit is nochtans een essentieel element, daar in de aanvragen ook duidelijk gesteld is dat deze noodzakelijke behandelingen niet voorhanden is in het land van herkomst. Dit werd in het geheel niet onderzocht, laat staan gemotiveerd.

Verzoekster wenst op té merken dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet als voorwaarde oplegt dat de ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land waar hij verblijft.

Uit de elementen van het dossier blijkt zeer duidelijk dat verzoekster weldegelijk een ernstige schade heeft opgelopen (invalide voor 40%!) en tot op vandaag de behandelingen absoluut noodzakelijk zijn. Om op een behoorlijke manier te antwoorden op het voorgelegde standaard medisch attest had verweerster ook moeten onderzoeken welke mogelijkheden van behandeling voorhanden waren in het land van herkomst. In dat opzicht werden duidelijke stukken gevoegd bij de aanvraag. De arts-adviseur stelt echter enkel dat het maar om een lichte vorm van artrose gaat, dat verzoekster geen behandelingen ondergaat, zonder dan verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst. Hiermee heeft de arts-adviseur de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend geïnterpreteerd. De motivering van de bestreden beslissing is bijgevolg niet afdoende."

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM). Het middel luidt als volgt:

"DOORDAT de bestreden beslissing tot gevolg kan hebben dat verzoekster en haar gezin, ondanks haar medische problematiek, terug naar hun land van herkomst worden gestuurd. TERWIJL artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens duidelijk stelt dat niemand mag onderworpen worden aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Gezien de medische problematiek van verzoekster én het risico dat verzoekster loopt in haar land van herkomst (haar aanvaller werd naar daar uitgewezen, met het verbod om terug te komen naar België, hij is en blijft een voortdurende dreiging) de kans bijzonder groot dat zij onderworpen zullen worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

De behandelende artsen weerhouden naast de fysische letsels ook een ernstig psychologisch trauma, waarvoor zij in behandeling is. Dit kan onmogelijk behandeld worden in het land van herkomst, gezien de oorzaak van haar angsten daar rondloopt en actief naar haar en haar gezin op zoek is.

Deze medische problematiek én de ernst ervan wordt door de arts-adviseur volledig miskend. Er is dan ook sprake van een schending van artikel 3 EVRM."

Gezien hun nauwe onderlinge samenhang, worden deze twee middelen samen onderzocht en besproken.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing tevens steunt.

3.3. Artikel 9ter “zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen” van de vreemdelingenwet luidde als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.(...)”

3.4. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het medische advies van 24 juli 2013 dat door de ambtenaar-geneesheer werd opgesteld. De bespreking van de voorgelegde aandoening in hoofde van verzoekster en de conclusies in het medisch advies luiden als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 23.09.2010

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- Medisch attest (d.d. 14/07/2010) ingevuld door dr. Van Dijck, orthopedist, waaruit blijkt dat betrokkene een bilaterale polsfractuur had met een beginnende artrose rechte;
- Aanvragen (d.d. 14/07/2010) voor een radiologisch onderzoek en een CT-scan van de polsen evenals de afspraak voor een consult op orthopedie.

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 35-jarige vrouw lichte artrose heeft ter hoogte van de rechterpols na een trauma.

Artrose kent verschillende gradaties. Uit de bijgevoegde documenten blijkt duidelijk dat het hier om een banale vorm gaat. Dit wordt tevens bevestigd door het feit dat er geen behandeling werd ingesteld. Vermits er geen behandeling is, kan ze ook niet afwezig zijn in het thuisland en is er hierdoor dus ook geen gevaar voor een onmenselijke of vernederende behandeling mogelijk.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Conclusie

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

De in deze medische attesten beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Bijgevolg stel ik vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel. Derhalve is er medisch gezien dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Dit medisch advies, dat verzoekster onder gesloten omslag werd bezorgd, maakt integraal deel uit van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de medische appreciatie van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel gebeurt door een ambtenaar-geneesheer (zie in die zin ook memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij artikel 9ter in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, *Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 35: "De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt."*).

3.5. Verzoekster betoogt dat de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer volledig ingaat tegen de beoordeling van de eigen behandelende artsen. Ze verwijst naar medische stukken die bij het verzoekschrift worden gevoegd en dateren van 9 en 12 augustus 2013, alsook naar het verslag van de wetsgeneesheer waar uit zou blijken dat ze voor 40% arbeidsongeschikt is. Voorts deelt verzoekster mee dat zij door de correctionele rechtbank van Antwerpen een schadevergoeding toegekend kreeg.

De Raad wenst te benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd.

De gemachtigde kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing van 25 juli 2013 geen kennis hebben van de medische stukken van augustus 2013 noch van het verslag van de wetsgeneesheer dat zich niet in het administratief dossier bevindt en waarvan verzoekster in haar aanvraag van 23 september 2010 zelf aangaf het niet te kunnen voorleggen omdat er slechts een voorlopig verslag was. Deze stukken kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure. De Raad merkt tevens op dat verzoekster niet verduidelijkt waarom ze de nieuwe medische stukken en het verslag van de wetsgeneesheer niet eerder heeft kunnen voorleggen aan de gemachtigde.

3.6. Verzoekster uit kritiek op het feit dat de ambtenaar-geneesheer medische aandoeningen slechts als een banale vorm van artrose beoordeelt. Ze voert echter, buiten een verwijzing naar de bovenvermelde stukken die niet dienstig kunnen worden aangebracht in onderhavige procedure, geen concreet element aan dat toelaat vast te stellen dat de ambtenaar-geneesheer op basis van de medische stukken beschikbaar op het moment van de bestreden beslissing, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld omtrent de banale aard van de voorgelegde aandoening.

3.7. Verzoekster bekritiseert het feit dat er geen onderzoek werd gevoerd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van een medische behandeling in het land van herkomst.

Uit het bepaalde in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, met name:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Uit de inhoud van het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat beide toepassingsgevallen in rekening werden genomen, maar dat de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat geen van beide toepassingsgevallen in casu aan de orde was. De ambtenaar-geneesheer oordeelt immers dat het in casu een banale vorm van artrose betreft, hetgeen wordt bevestigd door het feit dat er geen behandeling werd ingesteld. Vermits er geen behandeling is, kan ze volgens de ambtenaar-geneesheer dan ook niet afwezig zijn in het land van herkomst en is er hierdoor dus ook geen gevaar voor een onmenselijke of vernederende behandeling mogelijk.

3.8. Nu verzoekster er geheel niet in slaagt om op ernstige of concrete wijze de beoordeling van de voorgelegde medische aandoeningen als banaal te weerleggen, verduidelijkt zij niet welk belang zij heeft bij het betoog dat geen onderzoek werd gevoerd naar de toegankelijkheid en beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst. Daar de medische aandoeningen van verzoekster door de ambtenaar-geneesheer als banaal worden beoordeeld en er dus geen sprake is van een ernstige ziekte, zoals vereist door artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, komt het de Raad niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk voor dat er geen verder onderzoek werd gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van behandelingsmogelijkheden voor deze aandoeningen in Roemenië.

3.9. Bovendien stelde de ambtenaar-geneesheer op basis van de beschikbare medische stukken vast dat er geen behandeling werd ingesteld. Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde oordeelt dat zulke behandeling dan ook niet afwezig kan zijn in het land van herkomst, waardoor er dus ook geen gevaar voor een onmenselijke of vernederende behandeling mogelijk is.

Het gegeven dat in de oorspronkelijke aanvraag van 23 september 2010 de feiten werden gegeven waarvan verzoekster slachtoffer was waarbij sprake is van een zwaar trauma en mogelijk functieverlies en volledige arbeidsongeschiktheid, doet geen afbreuk aan het oordeel van de ambtenaar-geneesheer. De Raad stelt immers bij nazicht van het administratief dossier vast dat er geen medische of andere bewijskrachtige stukken werden voorgelegd waarin uitdrukkelijk sprake was van een medische behandeling die werd ingesteld of die lopende was. Verzoekster verwijst verder naar een aanvullend schrijven van 13 juni 2012 waarin werd meegedeeld dat de medische toestand ernstig is en dat verzoekster in behandeling is bij verschillende specialisten. Er zijn echter in het administratief dossier geen medische stukken of andere bewijskrachtige stukken terug te vinden die de voorgehouden behandeling bij verschillende specialisten staven.

Verzoekster toont niet op ernstige wijze aan dat de ambtenaar-geneesheer op basis van de voorgelegde medische stukken, d.i. het medisch attest van 14 juli 2010 en de aanvragen tot onderzoek en consult, op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze heeft geoordeeld dat er geen behandeling werd ingesteld.

Het komt in casu aan verzoekster toe om haar dossier te actualiseren en te staven met de nodige medische bewijsstukken. Krachtens artikel 9ter van de vreemdelingenwet, maakt de vreemdeling samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft. Aangezien het enkele voorgelegde medische attest dateert van 14 juli 2010 kan redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat indien zij tijdens de loop van de procedure over recentere medische attesten zou beschikken, zij deze overmaakt aan de gemachtigde zodat hij er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening mee kan en dient te houden.

3.10. Verzoekster houdt voor dat de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) inzake artikel 3 van het EVRM te beperkend werd geïnterpreteerd, dat haar medische problematiek en de ernst ervan door de ambtenaar-geneesheer werd miskend waardoor zij bij terugkeer naar Roemenië het risico loopt te worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM omwille van de aanwezigheid van haar aanvaller en de onmogelijkheid tot behandeling in het land van herkomst.

In het arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05) bepaalt de Grote Kamer welke ziektes onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM kunnen ressorteren: *“the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant’s country of origin or which may be available only at substantial cost”* (vrije vertaling: *“de principes van artikel 3 van*

het EVRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke person die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost). Opdat er aanleiding kan zijn tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient dus allereerst vast te staan dat het een aandoening betreft die een voldoende ernst heeft, met name een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken.

In casu werd door de ambtenaar-geneesheer vastgesteld dat de elementen uit het medisch dossier wijzen op een banale vorm van artrose. Hoewel het EHRM inderdaad vaak de behandelmogelijkheden in het land van herkomst en de familiale situatie van de vreemdeling onderzoekt, wordt er toch geen schending van artikel 3 van het EVRM indien er geen ernstige, kritieke gezondheidstoestand is en dit ongeacht de resultaten van het voornoemde onderzoek. Indien er geen vergevorderd, kritiek dan wel terminaal of levensbedreigend karakter van de aandoening blijkt, hoeft er in het kader van artikel 3 van het EVRM derhalve geen verder onderzoek naar de behandelmogelijkheden in het land van herkomst te worden gedaan (RvS 28 november 2013, nr. 225.632). Aangezien de ambtenaar-geneesheer vaststelde dat er sprake was van een banale aandoening, diende hij een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, inclusief de beschikbaarheid van behandeling in het land van herkomst, dan ook niet verder te onderzoeken. Voorts maakt verzoekster een schending van artikel 3 van het EVRM in hoofde van de gemachtigde niet aannemelijk, nu zij niet op concrete of ernstige wijze betwist dat de ambtenaar-geneesheer op basis van de beschikbare medische stukken op het moment van de bestreden beslissing, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld omtrent de banale aard van de voorgelegde aandoening.

Verzoekster houdt voor dat haar aanvaller werd uitgeleverd aan Roemenië waardoor zij bij een gedwongen terugkeer naar Roemenië dag in dag uit zal vrezen dat hij haar het leven zal ontnemen. Daargelaten de vraag of dit element nuttig kan worden aangebracht in een procedure om verblijfs-machtiging op grond van medische redenen, toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde op de hoogte was van dit gegeven en hiermee rekening diende te houden. Voorts toont verzoekster niet aan dat zij niet kan rekenen op bescherming tegen deze aanvaller door de overheden van haar land van herkomst.

In het geval dat de omstandigheden omtrent haar gezondheidssituatie zijn gewijzigd, staat het verzoekster vrij om een nieuwe en een meer uitgebreide aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te dienen waarbij zij alle nuttige, actuele en recente inlichtingen over haar ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in Roemenië aanbrengt.

De Raad stelt verder vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat er heden sprake is van een gedwongen verwijdering. In de voorbereidende werken bij (oud) artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan overigens het volgende gelezen worden: *“(...) het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)”* (Gedr.St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36). Verder is het ook zo dat een verplichting om een bevel om het grondgebied af te geven niet geldt indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending van artikel 3 EVRM met zich mee zou brengen (Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 19 oktober 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2011-2012, doc nr. 53-1825/001, 17). De Raad herinnert er aan dat geen bevel mag worden gegeven of uitgevoerd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in de artikelen 74/13 en 74/17 van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in deze stand van zaken niet aannemelijk gemaakt.

3.11. Verzoekster wijst erop dat in de oorspronkelijke aanvraag de namen van behandelende artsen werden doorgegeven maar dat deze niet werden gecontacteerd. De Raad benadrukt dat het onderzoek en de beoordeling van de medische attesten waarop de vreemdeling zich steunt, aan de ambtenaar-geneesheer worden overgelaten. Deze laatste wordt volledig vrij gelaten in zijn beoordeling van de medische attesten (cf. ook *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 34). Artikel 9ter de vreemdelingenwet bepaalt dat de ambtenaar-geneesheer *“indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en*

een bijkomend advies inwinnen van deskundigen". In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij artikel 9ter in de vreemdelingenwet werd ingevoerd wordt trouwens uitdrukkelijk aangegeven dat geen bijkomend onderzoek vereist is *"indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene"* (Parl.St. Kamer, nr. 2478/001, 35).

Dit houdt in dat de gemachtigde niet verplicht is om steeds voor een vreemdeling die verzoekt om op basis van gezondheidsredenen tot een verblijf gemachtigd te worden bijkomend medisch advies in te winnen of deze vreemdeling zelf te onderzoeken, maar enkel indien hij dit noodzakelijk acht. In artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan geen plicht tot het vragen van bijkomende inlichtingen worden gelezen, noch een plicht tot onderzoek van de vreemdeling of correspondentie met de behandelende arts van deze vreemdelingen. De keuze om beroep te doen op een deskundige, om bijkomend medisch advies in te winnen of de vreemdeling te onderzoeken, behoort tot de autonome appreciatie van de ambtenaar-geneesheer. Het is hem derhalve toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren of bijkomend advies in te winnen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder dergelijk advies een onderbouwd advies kan geven. Nogmaals benadrukt de Raad dat verzoekster niet uiteenzet waarom zij in die periode van 3 jaar geen actualiserende of recente medische stukken heeft voorgelegd met betrekking tot de voorgehouden lopende behandeling of opvolging bij specialisten.

3.12. Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat de ambtenaar-geneesheer op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat uit de beschikbare medische gegevens geen aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in haar land van herkomst. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Verzoekster toont voorts niet aan dat de gevolgtrekkingen die gemachtigde uit de feitelijke vaststellingen en het advies van de ambtenaar-geneesheer afleidt, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat in deze niet het geval is. Er wordt niet aangetoond dat het kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om de bestreden beslissing te baseren op het advies van de arts-adviseur en de aanvraag van 23 september 2010 ongegrond te verklaren.

Tenslotte wordt niet aangetoond dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet in casu werd miskend.

Beide middelen zijn niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES